
Januari. 't Kan snel veranderen, maar terwijl ik dit schrijf, ligt de temperatuur nog ver boven nul.

De kinderen hebben de schaatsen nog niet onder kunnen binden.

Een oud spreekwoord zegt: Als de daagjes gaan lengen, gaan de nachtjes strengen. Toch, voor mij ligt het dieptepunt in december.

In januari kan het geducht koud zijn. Toch is er iets veranderd. Het licht is anders, hoopvoller, lichter. De kleuren in de lucht worden anders, het keerpunt is gepasseerd.

Inplaats dat het steeds donkerder wordt, wordt het nu lichter. Daarom hou ik van de maand januari. Niet zozeer om de kou..maar om de hoop. Januari, de maand van de hoop.

Soms brengt de kou, de sneeuw en de gladheid, de mensen wat dicht bij elkaar. Ze rapen elkaar op! Ook laten de mensen zich niet zo makkelijk aan de hekken van de kerncentrale ketenen.

De ME heeft meer moeite met één lange hete zomer, dan met een fikse winter.

En dan dat zoeken naar warmte! Op 't ogenblik zit ik dicht bij ons oude driegaatskacheltje. Vriendelijke vrienden hebben gezorgd voor een voorraadje hout. Nee, je kunt er je hele huis niet mee verwarmen..maar in de omgeving van het kacheltje is het goed toeven.

Het metertje naast me, geeft 25 graden celsius aan. Misschien helpt het om de griep en de bronchitus te verdrijven.

Ook de kinderen zoeken een plaatsje rond de vuurhaard..liggend..lezend..lerend. 't Zijn van die zeldzame uurtjes in een lange winter. Dat alles doet me denken aan m'n vroegste jeugd in Rotterdam.

Op zondagavond kwam er een zak noten of pinda's op de tafel. Zo'n hele berg, waar geen einde aan leek te komen.

Nog herinner ik me dat gevoel van welbehagen, warmte, veiligheid, achter de gesloten gordijnen. Mensen met kinderen weten dat wel. Wat maken ze toch graag een tentje van oude lakens en lappen. Al is het maar een gordijntje rond een oude stoel.

Dit geschrijf brengt me opeens bij een woord uit de oude Bijbel: Hoe dierbaar is Uw goeder-tierenheid, o God! dies de mensenkinderen onder de schaduw Uwer vleugelen toevlucht nemen. Onlangs vroeg m'n jongste dochter: Papa, wat

is goedertierenheid? Ik wist niet anders te zeggen dan: Heb je wél eens een moederkip gezien met kuikentjes? Die kuikentjes kruipen en schuilen onder de vleugels van de moederkip. Zó is nu de Heere. Hij breidt Zijn vleugels over ons uit. Hij is goedertieren.

De zieken.. Op 't ogenblik zijn er veel zieken. Grote gaten in de kerk. Vanwege de veelheid aan zieken, neem ik het merkwaardige besluit om nu eens geen namen te vermelden.

We spreken gewoon van "onze zieken". Het merendeel van onze zieken werd geveld door de griep. 't Hoesten en proesten is niet van de lucht. Laten we hopen dat die Hongkong virus-sen of hoe ze ook genoemd worden, spoedig de vlucht nemen. Tot heil des volks.

Wat zijn we toch nietige schepselen! Dat we onze borst maar niet vooruit steken. Een klein speldeprikje, en we liggen tegen de grond.

Wat is de mens? Wat is in hem te prijzen?

Waarin is hij te achten? Toch denkt de Heere aan het broze schepsel.

Hij weet wat maaksel wij zijn, gedachtig zijnde dat wij stof zijn.

't Is 1983 geworden.

Onthoud Uw heilig Woord ons niet,

dat onze troost is en ons lied;

O Geest, houd onze harten vrij

van dwaling en afgoderij.

Ik denk ook aan de vrome Gerhard Terstegen.

Hij zong:

Ach, richt toch zelf mijn twifelende krachten,

mijn wankle geest, mijn zwervende gedachten.

Open Uw deur, o woning van mijn heil,

dat ik al 't andre laat en tot U ijl.

Als 't donker wordt, doe mij Uw zonlicht schijnen,

mijn zaligheid, mijn kracht bij kruis en pijnen,

verberg mij in Uw hut voor ongeval,

tot ik Uw rust voor eeuwig smaken zal.

Wonderlijk, zoals die oude zangers uit lang vervlogen tijden, door dit leven reisden. Zij leefden in tijden van geweld en velerlei plagen. Duizenden werden door de zwarte dood (pest) weggemaaid.

Toch gingen zij, met een lied op hun lippen, door het leven. Er werd gezongen tot in de dood. God geve ons die genade, om met een psalm op de lippen, immer voorwaarts te mogen gaan. Hij geeft de psalmen in de nacht. Al het oude zal voorbijgaan omdat het voorbijgegaan is.

God geve ons een goede hoop op Zijn genade, in leven en in sterven.

Toch nog een naam. Jan-Willem van Schouwenburg mocht het ziekenhuis verlaten. 't Gaat vooruit. We zagen hem weer in de kerk!

Een hartelijke groet en Gode bevolen!